

Postavy a jejich stručná historie

Úvodem

Všechny postavy mají **jména, která lze použít jak pro muže, tak i ženy**. V textu je zvolena vždy jen jedna doporučená varianta, nicméně je na hráčích, jaké pohlaví přisoudí své postavě. Věříme, že se hráči s jmény svých postav sžijí. **Jména nelze měnit**, jinak by to vyvolalo zmatek u PJů, kteří vedou několik družin a pokaždé by se museli přeorientovat na nová jména.

U postav je kromě jména uvedena jejich stručná historie. **Hráči si u postav mohou zvolit její rasu, povolání i charakter**. Hráč si může postavu dotvořit dle libosti, výsledek však nesmí být v rozporu s předpřipravenou historií. Je také prostor dotvořit vztahy, které nejsou uvedené v tabulce níže.

Poznámka: U některých postav je naznačen možný milostný vztah. Pokud se hráči rozhodnou, že obě postavy budou stejného pohlaví, je možné milostný vztah nahradit silným přátelstvím.

První čtyři předpřipravené postavy (Kosma, Sláva, Hrozka a Míla) jsou povinné. Tj. čtyřčlenné družiny vybírají pouze z nich. Pěti a vícečlenné družiny pak mají možnost si vybrat, kterou další postavu/y si vyberou do hry.

Na závěr je uvedena shrnující tabulka pro jednoduchou orientaci.

Kosma (povinná postava)

Kosma pochází z dědiny **Žalima**. Kosma toho na první pohled zažil hodně. Aby ne. Jeho **kariéra běsobjice** nebyla zase tak krátká. A zřejmě toho viděl opravdu mnoho a spíše toho špatného, protože vzpomínku na ty události začal zahánět v alkoholu. Sice se snažil, aby byl ve službě střízlivý, ale jednou mu to nevyšlo, dostal se do potíží a ještě byl neuctivý k **Přemyslovi**. Ten to už nestrpěl a Kosmu vykázal z družiny běsobjců a poradil mu, ať se uchýlí co nejdál od **Žáru**.

Zostuzený a našťvaný Kosma, který přišel skoro o všechno, jeho radu přijal, ale spíše proto, že nechtěl vidět každý den připomínku toho, co ztratil. Protože už mu nezbyl nikdo z rodiny, vydal se na okraj slověnského území, kde doufal, že najde uplatnění jako posila v lese a při lovu. Přesto se úplně nedokázal rozloučit s alkoholem a navíc nikdy nebyl úplně společensky založený, proto ani potom neměl mezi slověny žádnou extra pověst, navíc když se nějak doslechli, že je bývalý běsobjec a co bylo důsledkem jeho propuštění.

Přesto platil mezi slověny jako pracant a spolehlivý chlap. Rád si vyšel na průzkum do lesů a někdy donesl dětem zajímavé nálezy na hraní, stejně jako lesní ovoce a houby.

Na jednom průzkumu byl i během kirunského přepadení a když se v podvečer vrátil do **Mladých Dubů** zhrozil se toho, co našel. Vypálená vesnice, mrtvá těla a stopy zápasu a únosu. Našel jediného přeživšího - **zraněného Slávu**, kterého ošetřil (měl jen tržnou ránu na hlavě) a společně se vydali do vedlejší dědiny Nový Bor pro pomoc. Jaké bylo jejich zděšení, když cestou narazili na kirunský oddíl, který se očividně vracel z drancování Nového Boru.

Kiruni Kosmu a Slávu obklíčili a protože obrovití kiruni se svými koňskými těly a hrozivými zbraněmi byli ve veliké přesile, nemělo smysl bojovat a tak se nechali zajmout. Když je dovedli na lesní mýtinu, čekala je tam ještě mnohem větší skupina nájezdníků spolu s asi 60 zajatými slověny svázanými k sobě, aby neutekli.

Nájezdníci se radovali z úspěchu, dělili se o nějaké měchy a zakusovali sušené maso. Jakmile však byli slověni nachystáni, jejich velitel v honosném plášti, jeden z mála zraněných mezi kiruny, zavelel k pochodu a neutěšené procesí vyrazilo. Cesta byla náročná a dlouhá. Velitel je často pobízel a nechal bít pomalé otroky, aby šli rychleji.

I to vedlo ze začátku k několika velkým pokusům o útěk. Ukázalo se, že kirunská pověst rychlých a nelítostných válečníků je oprávněná. Uprchlíky vždy rychle dohnali a přivedli zpět k exemplárnímu trestu. Byli už však natolik zkušenými otrokáři, že věděli, jak své zajatce zlomit. Místo toho, aby trestali uprchlíky, vybrali si oběti mezi těmi, kteří neutekli. Tím po několika pokusech zlomili veškerý odpor mezi zbytkem slověnů. Kosma byl mezi prvními, kteří se pokusili utéct, ale poučil se hned, když ho dopadli a když viděl jaký trest riskuje a uvědomil si, že ti nejslabší a nejméně schopní stejně zůstanou v zajetí. Rozhodl se raději vyčkat, vše pečlivě připravit a až bude mít jistotu útěku, provést to nejlépe a vzít sebou co nejvíce ostatních. Ale čím dále byli od hranice slověnského území, tím se šance na útěk začaly zmenšovat...

Když skoro po čtvrt roce dorazili do cíle, Kosmovy naděje klesly téměř na nulu. Sídlo Kirunů bylo obrovské. Nikdy si nepředstavoval, že může na jednom místě žít tolik lidí, respektive kirunů. Tábor byl tak velký, že nešel celý přehlédnout. Z velkých staveb se točila hlava stejně jako z všudypřítomného hluku davu kirunů. Ten hluk, jakoby působil na všechny smysly, skoro každý slověn, uvyklý jen na zvuky přírody, měl potíže se soustředit i na chůzi.

Po několika týdnech začal zjišťovat, že není jediný komu zdejší chaos vadí a navíc možná jeden z mála, který jej dokáže jakž takž zvládat. Několik slověňů se pokusilo o útěk a byli tentokrát nemilosrdně mučeni a zabiti. Jiní se začali chovat divně, vypadalo to, že zešíleli. Někteří to však nevydrželi a raději si vzali život. Z necelé sedmdesátky zajatých slověňů jen nějakých dvacet jich nakonec bylo prodáno do otroctví v sídelním táboře kirunů.

Tímto rozdělením jejich šance na útěk prakticky zmizela. Nevěděli kde jsou, bylo jich málo a navíc se ukázalo, že kiruni nemají zájem o otroky s magickým nadáním a proto prováděli nějaký rituál na zjištění těchto schopností a tím vyřídili i tu poslední šanci na útěk. Bez použití nadpřirozených schopností se zdá útěk nemožný. Alespoň to si Kosma myslí. Přesto se mu po několika týdnech podařilo setkat se s několika slověny, kteří se nevzdali a mají pořád chuť se pokusit vrátit domů.

Sláva (povinná postava)

Sláva pochází z dědiny **Mladé Duby**. Sláva nikdy nepřestal věřit, že si ho vyvolil **Svarog**. Jen prostě dlouho nemohl přijít na to k čemu. Pořád se snažil zjistit, co by měl dělat a tak zkoušel všechno. Dokázal pochopit základy čehokoliv, ale v ničem nevynikal. Jeho otec byl sice přísný, ale měl starostí s jeho mladšími **sestrami Světlanou a Milunou a bratrem Gorou**, poté, co jim umřela matka. A tak nechával nejstaršího Slávu, aby se o sebe staral sám. Sláva se stal klukem pro všechno. Pomáhal s lovem, na polích, v lesích. Chtěl se stát i běsobjcem, ale neprošel výběrovou zkouškou.

Ani jeho mladá **žena Melava** nebyla nadšená z jeho neúspěchů a jeho neschopnosti být užitečný a uživit je. Dávala mu najevo jak je s ním nešťastná a jak by raději byla s někým jiným. Začal se víc snažit, ale nakonec to bylo ještě horší.

Jednou během práce v lese se dostal nad strž a ujela mu noha. Během dlouhého pádu mu blesklo hlavou, že to bude jeho konec. Když se probudil z mráкот, k jeho překvapení nebyl mrtvý. Strašně ho bolela rozbitá hlava a nohu měl v podivném úhlu. Když se konečně probral natolik, že byl schopen myslet, ke svému překvapení najednou přesně věděl co má dělat, aby si nohu napravil, jaké si má najít bylinky, aby se rychleji uzdravil. Prostě jakoby se mu v hlavě objevila studna vědomostí, které dříve byly mimo jeho dosah. Teď z ní však mohl pít dosytosti. Noha se mu uzdravila zázračně rychle, a tak po několika málo dnech se dokulhal zpět do Mladých dubů. Všichni na něho nevěřícně koukali, mysleli si, že se stal obětí nějakého běsa. Jeho žena Melava nejprve vypadala, že je zklamaná, že se vrátil, ale pak se usmála a pomohla mu se umýt a převléct.

Sláva zjišťoval, že není moc věcí, které by teď neuměl či neznal. Na co sáhnul to se mu dařilo. Navíc získal schopnost jakési intuice, dokázal najít ztracené věci, předvídat neštěstí a být tam, kde ho bylo nejvíce třeba aniž by ho někdo zavolal. Jednou dokonce když se ztratily **Hoškovici děti**, měl pocit, že ví kde jsou a přivedl vystrašené rodiče k nějaké staré studni v lesích, kam jedno z dětí spadlo a druhé se bálo přijít domů a tak tam jen sedělo a brečelo. Zkrátka Sláva se brzo stal jedním z nejuznávanějších dědinčanů nejen v Mladých Dubech.

Protože tomu sám nerozuměl šel se zeptat **vědomkyně Báry**, jestli už o něčem takovém slyšela. Ta mu řekla, že znala jednu dívku, která spadla ze stromu a zle se zranila na hlavě. Když se probudila, znala všechny čáry a rituály žreců, jakoby byla v učení deset let. Svarogovy cesty jsou prý nevyzpytatelné. A tak Sláva děkoval a obětoval Svarogovi každý den, protože takové požehnání bylo jasným důkazem přízně, ve kterou celý život věřil. Melava se s každým jeho úspěchem měnila více v milující ženu a tak se začali spolu více těšit ze života. Jednoho dne mu oznámila novinu nejradostnější. Jejich vztah bude naplněn, neboť čeká jeho dítě...

Potom ale přišli kiruni. Sláva byl mezi prvními, kdo si útoku všimnul a prvotní nápad bylo sebrat Melavu a společně utéct do lesa. Vyrázil tedy podél zemnice směrem k domovu, náhle však ucítil náraz do hlavy a pak přišla tma. Probudila ho prudká bolest. To jak mu **Kosma, běsobjec nepodarek**, obvazoval ránu. V hlavě mu hučelo, ale přesto se ptal Kosmy, jestli viděl Melavu. Ten se vydal prohlédnout dědinu, ale vrátil se s nepořízenou. Sláva byl zdrcen, ale pořád doufal, že se jí podařilo utéci do lesa. Chtěl na ni počkat,

kdyby se vrátila, ale Kosma ho přesvědčil, že to není bezpečné. Mrtvá těly by prý v noci mohla přilákat divokou zvěř nebo i běsy. Společně se tedy vydali varovat dědinčany do **Nového Boru**.

Jak se ukázalo, bylo to zbytečné. Na cestě potkali kirunský oddíl, který je zajal a dovlekl na mýtinu, kde už byli zajatci z Nového Boru i **Mladých Dubů**. Nakonec dorazila poslední skupina, která měla na starost vydrancování **Stromosadu**. Slávu však zajímalo jediné. Zda je mezi zajatými jeho žena Melava. Nikde ji však nenašel. Byl skoro šílený žalem a pořád se ptal všech jestli ji někdo neviděl. Nikdo si na ni nepamatoval, a tak to vypadalo, že se jí snad mohlo podařit utéct. Přesto Sláva nemohl přestat myslet na to, jak se sama dostane k nejbližší dědině, navíc ve svém požehnaném stavu. Je teď mnohem pomalejší a tím pádem i zranitelnější a navíc je sama. Kiruni mu však nedali čas na dlouhé přemýšlení. Hnali zajatce nejrychlejším tempem pryč od slovenských dědin, pryč od jeho Melavy. Hned se pokusil utéct, ale jeho zranění bylo natolik vážné, že uběhl sotva pár kroků než omdlel. Kiruni ho navíc zbili a tak měl co dělat, aby cestu přežil.

Sláva přesto věří, že Melava stihla utéci a schovat se kdesi v lese. Celou cestu do kirunského zajetí se tím utěšoval. Slíbil si, že se uzdraví a uteče. Vráti se domů, najde svou ženu a své dítě a postará se o ně.

Hrozka (povinná postava)

Hrozka pochází z dědiny **Nový Bor**. Hrozka nikdy nechtěla být někdo a to se nezměnilo ani po tom, co dospěla. Proto se rozhodla, že bude dělat práci, kterou vlastně nikdo moc dělat nechce: Strážce dědků. Stačí se jen modlit ke Svarogovi, dodržovat rituály a zajistit, aby se dědkům dostalo dostatečné úcty od jejich příbuzných. A protože ti se o to starali sami, tak měla půlku práce hotovou bez námahy.

Nikdy by jí nenapadlo jít hledat nějaké dobrodružství. Více než dost jí stačilo, že se musela několikrát za rok vydat na **Žár**, aby obnovila spojení se **Světložárem**. Její učitelka, **vědomkyně Bára**, byla úplně jiná, veselá a moudrá a vždy se snažila Hrozku více angažovat v životě dědiny. Ta ale raději poslouchala příběhy starších o **Mužikově útěku** od kirunů.

Po zajetí kiruny ji nenapadlo se pokusit o útěk. Chápala Bářinu snahu všechny utěšovat, že Svarog a dědci jsou s nimi a že když budou věřit, tak se jim dostane pomoci, sama však byla paralyzována hrůzou, kterou kolem sebe viděla a neměla už síly povzbuzovat někoho jiného. Bára celou dobu žádala Hrozku o pomoc, aby spolu udržely morálku ostatních. Ale Hrozka nechtěla vystupovat z řady a upozorňovat na sebe, strašně se bála trestu, ale hlavně se nemohla vyrovnat s novou situací, ve které se ocitla. V dědinách po ní nikdo nic nechtěl, nikdo si jí nevšímal a nechávali ji být. A najednou by měla být ta silná, která bude všem dodávat síly a povede je v těžké době jejich života. Na tohle ji Bára nikdy nepřipravila. Bára Hrozce připomínala, že dokud mají své dědky a ti jsou ve spojení se Světložárem, Svarog je nikdy neopustí a určitě je někdo zachrání. Ale toto nebyla úloha, kterou by Hrozka byla schopna zvládnout doma, natož v zajetí těch bestiálních kirunů.

Navíc čím déle byli na cestě a potom co rukama kirunů zemřeli první neposlušní slověni, tím více začala začala pochybovat o moci dědků a i Svarogově. Bára se sice stále po nocích modlila k dědkům, ale stále více se stávalo, že odpověď nebyla skoro slyšet. Až si jednoho dne téměř na konci jejich cesty snažila tak urputně navázat spojení, které nepřicházelo, že si nedala pozor. Tak dlouho se snažila získat dědkovu odpověď, byla v transu až do rána až si velitel skupiny Kirunů, který se probudil, všiml co provádí a na místě ji proklál oštěpem.

Hrozka se s usazenými očima snažila Báře nějak pomoci, ale její zranění bylo strašlivé. V krvavých rukou svírala posledního dědku a očima pobízela Hrozku, ať si ho vezme. S posledním dechem ji pošeptala, že ji dědek nakonec odpověděl. Má prý čekat, až se jí sám zjeví. Pak bude vědět, co dělat. Hlavně ať neztrácí naději, protože Hrozka je poslední pochodeň naděje zajatých slověnů. Jen ona jim může pomoci ke svobodě. A Svarog ji dá znamení. Hrozka, která o takové poslání vůbec nestála, převzala dědku z rukou umírající Báry a v tu chvíli pocítila krátký, ale silný příval tepla a klidu, který dědek vydával. Bylo to jakoby se jí dotknul sám Svarog. A v tu chvíli její víra zahořela obnoveným plamenem a ona se rozhodla, že i kdyby měla čekat roky, bude připravena, až se znamení objeví.

Míla (povinná postava)

Míla pochází z dědiny **Stromosad**. Míla je jedno z dětí **Pravoslava**, který se jako jeden z prvních vydal využít nových možností po porážce **Kostěje** a pročištění hvozdu. Pravoslav vyrazil z **vesnice Velebor** na jih a po dvou dnech našel vhodné místo, na kterém založil **dědinu Nový Bor**. Poté vyslal své dvě děti, aby poblíž založili další dědiny a tak vznikly i **Mladé Duby**, založené **Zdislavem** a **Stromosad** založený **Mílou**.

Prvních pár let nebylo jednoduchých, ale postupně se i díky obchodnímu duchu Pravoslava podařilo navázat na jižní stezku a smluvit obchodní křižovatku, přes kterou se pak vozilo zboží do slověnských dědin. Pravoslav se brzy stal zámožným obchodníkem a nebýt smutné nehody, kdy uklouzl při vyprošťování vozu z bahna a vůz mu natrvalo pochroumal obě nohy, mohl být ještě zámožnějším. Po nehodě mu však zhořknul život a stal se zlobným a popudlivým. Otěže obchodu tak přejaly jeho děti. Zdislav nebyl tak obchodně nadaný jako Míla a někdy byl kvůli tomu popudlivý a urážlivý, ale přesto spolu oba sourozenci celkem vycházeli.

Vše se změnilo, když se jednoho dne Zdislav vrátil z cesty a nadšeně ukazoval svůj výdělek. Vypadalo to, že se mu podařil dobrý obchod a od té doby se jeho cesty staly výnosnějšími a stalo se, že předstihnul i Mílu.

Protože se Zdislav začal svými úspěchy pyšnit a posmívat se Mílově neúspěchům vztahy zase o něco více ochladly a bratři se stýkali o něco méně. Míla se tak začal věnovat více rozvoji Stromosadu. Ten však postihla série neštěstí. Poslední, rozvodnění potoka jim vyplavilo sýpku a zničilo několik chalup. Po několika týdnech práce bylo jasné, že stromosadští budou potřebovat pomocné ruce, jestli mají opravy chalup a sýpky stihnout do zimy. Míla se rozhodl požádat o pomoc sousedy, hlavně svého bratra Zdislava. Vypravil se tedy do Mladých Dubů...

Když s bratrem dojednával pomoc, ozval se dusot kopyt a chvíli poté do vesnice vtrhli kirunští nájezdníci. Mílu překvapilo, ale i naplnilo pýchou, když uviděl, že jediný Zdislav, který býval vždy spíše opatrný, se jim vrhnul do cesty, aby bránil svůj lid. Byl však nemilosrdně smeten a odhozen jako hadrová panenka.

Míla nikdy nezapomene, jak sledoval let bratrova těla. Vzedmul se v něm takový hněv a chtěl se vrhnout na útočníky a bratra pomstít. Ale místo toho na Mílu spadla síť, chvíli byl vláčen dědinou, až upadl do milosrdného bezvědomí. Po probuzení mohl jen bezmocně přihlížet, jak jsou postupně pobiti či zajati ostatní dědinčané. Když je kiruni odvedli na shromaždiště, tak Míla zjistil, že stejně dopadly i obě sousední dědiny - otcův Nový Bor i jeho Stromosad. Nejhorší bylo že mezi zajatými nenašel ani svého otce Pravoslava ani svou matku **Slivěnu**. Celá jeho nejbližší rodina byla pryč. Mílovi se zhroutil svět.

Jako obchodník se naučil ovládat své emoce a protože byl jeden ze starších, ke kterým se ostatní obraceli pro slovo či radu, použil tuto schopnost i nyní a navenek nedal nic najevo. Uvnitř však začal pomalu umírat žalem. Později na cestě začaly Mílu stíhat noční můry, ve kterých slyšel děsivé křiky a volání o pomoc. Nedostatek spánku se podepsal na jeho zdraví, byl zesláblý a pomalý, přesto se snažil působit klidně a vyrovnaně, aby dodal ostatním odvahu.

Síly mu však docházely až nakonec ztratil pojem o tom co je realita a co sen. A v jednom takovém živém snu zachytil hlas svého otce. Pravoslavův a Slivěnin duch trpí a nemůžou dojít klidu. Zemřeli v bolestech a jejich těla byla vystavena vodě a zemi, kdežto jejich duch touží po Svarogově ohni a očistě. Míla pocítil novou až fanatickou sílu, která se mu vlila do žil. Otce a matku velmi miloval a tento živý sen jej velmi zasáhl. Musí se vrátit domů a matku a otce důstojně odevzdat do rukou Svaroga.

Nebýt nemoci, Míla by se ihned pokusil o útěk, ale prostě nebyl schopný. Přesto je pevně rozhodnut při první příležitosti se vydat zpět domů, aby své rodiče důstojně pochoval.

Vařecha (volitelná postava)

Vařecha pochází z dědiny **Velebor**. Už odmala byl Vařecha rád sám. Miloval to ticho, kdy mohl přemýšlet a nebo jen tak nechat myšlenky plout. Neznamená to, že by byl podivín jako **žrec Sýček**, co se objevoval z ničeho nic, aby zvěstoval zlé zprávy. Lidí se nestranil, s vrstevníky si hrál i pracoval. Ale měl-li si vybrat ve chvílích odpočinku, zvedl se a šel ven na čerstvý vzduch.

Nikoho tak nepřekvapilo, když se po brzké smrti rodičů vydal zakládat spolu s **Pravoslavem** nové osady na východ země. Vidina liduprázdného kraje a lopotné práce při klučení lesů v zajetí vlastních myšlenek byla silnější než hrozby nových běsů a smrti.

Všechny však překvapilo, když si přese všechnu samotu našel družku. **Líska** byla zrcadlem Vařechy. Drobná osůbka, tichá, plachá jako laň se smutnými očima. Jak se seznámili nikdo pořádně neví, avšak od té doby trávili čas spolu, mlčky. Nepotřebovali slov, aby si vyjádřili náklonost, nepotřebovali nic, jen jeden druhého. Usadili se ve **Stromosadu** a byli šťastní.

Dědinčanky klevetily a hádaly se, kdy Líska povije Vařechovi potomka. Přeci jen, již tomu bylo několik let, co postavili zemnici a žili spolu. Líska již dávno minula svůj nejlepší čas a čekalo se od ní, že splní svoji povinnost vůči rodu. Ale jakoby se ani Vařecha, ani Líska nechtěli dělit o společné štěstí s někým třetím.

Pak se ale stala ona tragédie. Mnozí ji přičítali Sýčkovi, co dorazil do Stromosadu po úplňku a přinesl silný déšť. Jiní vzpomněli **Lešije, krále lesů**, že si vzal jen to, co mu Slověni poslední léta brali. Tak jako tak, toho dne, při práci v lese, přišel Vařecha o svoji Lísku. Přinesl její bezvládné tělo do Stromosadu pozdě k večeru. “Spadl strom”, bylo jediné, co se od Vařechy dědinčané dozvěděli. Od té doby nepromluvil ani slovo. V tichosti sobě vlastní začal připravovat poslední obřad pro svoji milovanou Lísku.

V den obřadu však přišla další rána. Zlověstný dusot kopyt přehlušil Sýčkovu řeč. Nikdo se nepohnul, když vtrhli do Stromosadu. První dědinčané padli proklátí oštěpy a zbytek začal v nastalém zmatku utíkat pryč. Jen kovář se pokusil vzdorovat, ale nebylo to nic platné. Proti Kirunům neměl šanci.

Většina, včetně Vařechy skončila v poutech, jen staří a malé děti byli popraveni na místě. Co se dělo s Vařechou dál ani on sám neví. Celou cestu do otroctví přemýšlel, proč zrovna on musel ztratit to jediné, co mu bylo milé. Proč zrovna on? Proč mu bohové nedopřáli rozloučit se s Lískou?

Kopřiva (volitelná postava)

Kopřiva pochází z dědiny **Nový Bor**. Nikdy nebyla sama. Od prvního nádechu byly spolu. Byly požehnáním, stejně jako rok, kdy se narodily. Bylo to dobré znamení pro celou dědinu. Matka tak dlouhý porod zvládla, což bylo považováno za zázrak. Kopřiva a její **sestra Bobule**. Nerozdělitelná dvojice protikladů. Spolu trávily veškerý čas, jakoby byly spoutány neviditelným lanem. To spojení nebylo vždy příjemné - zcela rozdílné povahy udělaly své a tak křik rozléhající se dědinou nebyl vždy znamením štěstí.

V dospívání se vše změnilo. Přibýly povinnosti a na sváry nebyl čas. Tam, kde si v mládí vjely do vlasů, tam se později doplňovaly a pomáhaly si. Nikdo si nedokázal představit, že by se někdy rozdělily. A přeci...

Toho dne dorazila do dědiny samotná **Ljuba** v doprovodu svých nejvěrnějších. Byla na své pouti po slověnském rodu. Dodávala všem sílu a chuť dále rozšiřovat své plémě. Zdržela se jen noc, ale i to stačilo, aby objevila v Bobuli Dar. Druhý den ráno odjížděla Bobule s Ljubou. Nebyl čas na rozloučenou a vše přišlo tak náhle a nečekaně. Kopřiva se cítila zrazena svou sestrou, poslední slova, která si vyměnily, zanechaly jizvy na srdcích. Bylo marné vysvětlovat Kopřivě, že její sestra neměla na vybranou. A co víc, její odchod je dobrý pro rod, Darem není možné jen tak plýtvat.

Od odchodu sestry se Kopřiva snažila zaplnit místo v srdci po své sestře, ale bylo to marné. Nic a nikdo ji nemohl nahradit. A to Kopřivu štvalo. Chtěla to místo zaplnit za každou cenu a zapomenout na svoji sestru, která tak zklamala. Bylo jí jedno co si o ní ostatní myslí a udělala pár špatných rozhodnutí, týkající se toho s kým strávila noc. Ale byla mladá a rozrušená.

Po čase vše zlé odvál vítr a dospělejší Kopřiva pochopila, že Bobule skutečně nemohla jinak než odejít s Ljubou. Doufala, že jednoho dne se Bobule v Stromosadu objeví a bude ji moci odpustit a udobřit se. Po dvou letech však čekání vzdala. Dědině se dařilo a tak se rozhodla, že po podzimních hodech se rozžehná s rodnou vsí a vyrazí k **Žáru** za Bobulí. Moc se těšila na její překvapený výraz ve tváři, i když se trochu bála, zda-li jí sestra odpustí ty poslední ošklivá slova před léty. Nicméně si Kopřiva uvědomovala, že dokud se se sestrou nesetká, bude ji trápit svědomí do konce života.

Balila se na cestu, když tu k ní vtrhli **Skaloch** a **Morna, Pravoslavovi pohůnci**. Že prý kradla v **Mladých Dubech u Zdislava** a má se zodpovídat ze svých činů. Marně se snažila Pravoslavovi vysvětlit, že to bude nějaká mýlka, marně prosila a brečela. Pravoslav nic nedal a nechal ji vysázet 10 ran vrbovým prutem. Svědectví **vědomkyně Báry** je prý nevyvratitelné. Morna se napřahoval k druhé ráně, když mu krkem projel kirunský šíp. Kopřiva nevěděla jestli děkovat **Svarogovi** nebo proklínat **Velese**. Každopádně ji nakonec kiruni odpoutali a společně s ostatními ji hnali směrem k Mladým Dubům. V půli cesty narazili na dva poutníky - **Kosmu** a **zraněného Slávu**. Zajali je a pak už jen šli a šli.

Jednu věc si tak přeje Kopřiva ze všeho nejvíce. Potkat se se svou sestrou Bobulí a udobřit se. Udělá pro to cokoliv.

Gora (volitelná postava)

Gora pochází z **Mladých Dubů**. Gora nebyl nikdy oblíbený pro svou chytrost či výřečnost. To ale neznamená že je hloupý. Jen prostě neměl nic tak důležitého co by potřeboval říct a vždy raději dobře vážil slova, než promluvil. Jako nejmladší z dětí dřevorubce **Slitavy**, navíc vyrůstal bez matky a veškerý rozhovor zastaly jeho sestry. Jeho nejstarší bratr **Sláva** se brzy odstěhoval a tak si Gora musel vystačit sám. Zjistil, že když toho moc neříká, o to více uslyší a tak začal poslouchat a pozorovat.

Protože byl vždy ochotný pomoci a rád se usmíval, byl vždy všude vítán. Nejraději však začal chodit za **Kopřivou**, žila sama jen s matkou. Sestru dvojče si odvedla **Ljuba** a otce jí zabil strom chvíli potom. Dlouho se z toho vzpamatovala. Gora ji však svou nevtrlivou pozorností a trpělivým přátelstvím nakonec dokázal rozveselit a protože se nikdy netajil co k ní cítí, poslední dobou to vypadá, že city jsou oboustranné.

Po zajetí na tom Gora nebyl dobře. Kromě toho, že byl při útoku kirunů zraněn, a kvůli podmínkám se mu zranění hojilo hůře a pomalu, špatně snášel pouta. A když dorazili do toho velkého tábora, jeho duševní stav se ještě zhoršil. Patří totiž k těm, kteří toto jiné prostředí, ten hluk, pohyb a cizí pachy snášejí velmi špatně. Jeho už tak pomalé rozvážné chování a myšlení se ještě více zpomalilo a to mu na ceně moc nepřidalo.

Jeho jedinou touhu je moct se vrátit domů, starat se o sebe a třeba i o Kopřivu a hledět si svého.

Shrnutí

Pro každou postavu (řádek) lze nalézt její původ (osadu v níž žila před únosem), jméno otrokáře a vztah k ostatním postavám.

Postava	Původ	Otrokář	Kosma	Sláva	Hrozka	Míla	Vařecha	Kopřiva	Gora
Kosma	Žalima	Bultan	-	Adept na běsobjce. Je to “bratr ve zbrani”, spolehlivý chlap.	Líbí se mi. Oceňuji její službu rodu.	-	-	-	-
Sláva	Mladé Duby	Chormyk	Jsem mu vděčný za život. Respektuji ho za služby rodu. Mrzí mě, že zahodil šanci sloužit rodu kvůli alkoholu (to bych já neudělal).	-	-	-	Párkrát jsme spolu jeli za obchodem, jak pro Mílu, tak pro Zdislava. Také u jiných prací jsme se potkávali. Jsme přátelé.	-	Můj mladší bratr. Máme spolu dobrý vztah. Pomáháme si.
Hrozka	Nový Bor	Kiera	Vyhýbám se mu, nemám ráda ožraly.	-	-	-	-	Jsme přítelkyně. Pomáhala jsem ji překonat odchod sestry Bobule. Pomáhám ji s nemocnou máti.	-

Postava	Původ	Otrokář	Kosma	Sláva	Hrozka	Míla	Vařecha	Kopřiva	Gora
Míla	Stromosad	Chormyk	-	Ochotný chlap, vždy pomůže. Nyní je velmi oblíbený, pomohl vyřešit problémy vsi, což bych do něj neřekl.	-	-	Ochotný chlap, který se mnou jezdíval kupčit a vždy pomohl, kde bylo třeba.	-	-
Vařecha	Stromosad	Chormyk	-	Párkrát jsme byli za obchodem, jak pro Mílu, tak pro Zdislava. I jiné práce jsme dělali spolu. Jsme přátelé.	-	Starosta Stromosadu, vážený muž, spravedlivý a dobrý obchodník.	-	-	-
Kopřiva	Nový Bor	Chormyk	Hrozka mi říkala, že je to ožrala, ale mě vždycky přitahovali zjizvení chlapi. Kosma je prostě přitažlivý.	-	Pomohla mi překonat odchod sestry Bobule. Nosila mi bylinky pro nemocnou matku. Jsme kamarádky.	-	-	-	Snaží se mě rozveselit, když jsem teď sama bez sestry. Je milý a trochu jiný než ostatní muži.
Gora	Mladé Duby	Chormyk	Párkrát jsme spolu popili. Ten chlap něco vydrží.	Můj starší bratr. Máme spolu dobrý vztah. Pomáháme si.	Milá, ale trochu plachá.	Sice férový obchodník, ale na můj vkus až moc na ženský.	Takový podivín i s jeho manželkou.	Ženská do nepohody, takovou by chtěl každý sloven. Líbí se mi a myslím, že i já jí.	-